

CIRIPIT de PĂSĂRELE

teatru, poezie, umor, opinii

Director fondator și executiv: Dinu GRIGORESCU

Redactor șef: Vlad LUNGU

Sponsor: S.C. ECO CLEAN SRL • www.ecoclean.ro

Mentor

CHIRPING BIRDS
GAZOUILLIS DES OISEAUX

Anul II, Nr. 6 (17) iunie 2017

Preț 5,00 lei

CIRIPITUL EDITORIAL

FEBRA AUTOGRAFELOR

Doamnelor, domnișoarelor și domnilor, Sunt și eu scriitor, am și eu dreptul (obligația) de a vă oferi, da autografe. Nu ca fotbaliștii, pe tricouri și baloane ci pe cărți. Baloanele mele de săpun! Tricoul meu este prima pagină, unde apare tipărit numele autorului și titlul cărții. Dar se poate utiliza și a doua pagină unde se repetă titlul cărții și numele autorului. Simbol al celebrității autorului exprimă laconic sau mai prolix, sentimentele autorului față de persoana care cumpără cartea sau o primește gratuit: se oferă, de regulă, în ziua de lansare (pot fi mai multe lansări, la târguri, librării sau biblioteci) când autorul – scăpat de povara cărții sale – se eliberează de stres, trăind o clipă de fericire. Cu cât autorul este considerat mai genial, mai important decât altul, firește, crește atât tirajul cât și tapajul autografelor. E mare lucru pentru unii cititori să aibă, în bibliotecă o carte și în carte grafica autorului. Amintirea timpurilor trecute.

Mă documentez. Observ că scriitorii își dau cărțile și autografele reciproc, e ca un du-te - revino al respectului literar, al amicitiei cordiale etc., etc. Micile tiraje de carte, de 300 - la 500 ar trebui să sporească valoarea autografelor după un principiu simplu!, ce e rar e valoros. NU orice mare scriitor face parte dintr-un partid la Putere, dintr-o echipă literară, dintr-o junță culturală, majoritatea dintre noi trăim și scriem la limita supraviețuirii, apăsăți și de neputința noastră și a limbii – de a ne integra în marea, super-culturala Europă, cu alte cuvinte suntem provinciali, la o cultură cotate second-hand a fi un autor first-class ține de o religie, de o șansă fantastică, de marketing. Mediocra ministreașă propulsată de aparițiile la televiziuni într-o madonă a spiritului românesc mi se pare un argument plauzibil și de luat în considerație la desenarea scărilor în ierarhia literară a momentului. Asist la o lansare de succes. Are loc în mansarda de la Cărturărești. Atât de departe mă situez de boema culturală și de geografia lansărilor încât greșesc locația și mă duc lângă restaurantul „Capșa”, la cealaltă librărie Cărturărești, de unde aflu adresa locației care mă interesa: mansarda de lângă Cinematograful „Patria”. Ce păcat! Am pierdut lansarea. Discursurile sunt pe sfârșite. Titlul cărții lansate total neinteresant, dar se pare, că povestirile tipărite de una din cele mai prestigioase edituri din România începutului de secol 21, unde funcționează ca filtru un simpatic mare critic literar, constituie garanția valorii intrinsece a tânărului autor, care se destăinuie cititorilor săi, cu emoție. Nu stau la autografe. Mă simt un intrus. La librăria „Mihail Sadoveanu” își lansează opera un politician. Public mult. Tiraj mare. Scriitorul politic – mă uit atent – încorsetat de armata fanilor – scrie, jovial, numele său,

caligrafic, apetisant pentru colecționari.

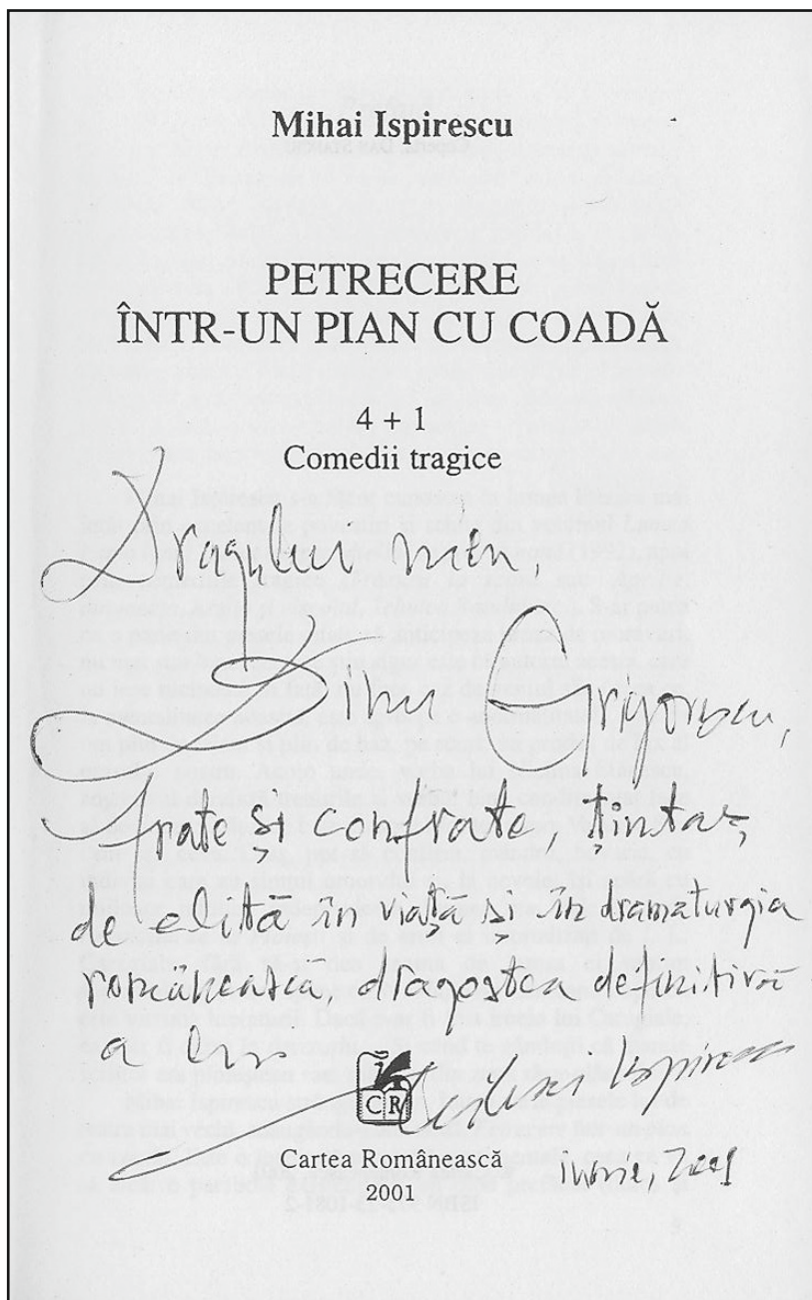
Eu n-am amante îmi înșel soția numai cu scrisul care mă acaparează total. Tot mai adânc mă domină sentimentul timpului sustras vieții de familie și rezultatele abia, primesc reproșuri, bobârnace meritate. primul autograf de pe prima mea carte, apărută cam târziu, mulți colegi de generație se aflau deja cazați în Istoria literaturii, a ferit simultan, soției și mamei mele, la o nouă lectură îmi displac. Completez autografele cu stiloul care are altă cerneală decât pixul inițial și așa realizez că nu doar cărțile sunt perfectibile, și autografele. Dau semnătura mea și recunoștința celor care au trudit la carte. Directorului editurii, plictisit de cărți cu autografe de circumstanță, colaboratorilor mei atât de prețioși. Am umor gri. Personalizez (am oroarea repetiției și a locului comun). Astfel, domnului de la munte care mi-a facilitat cazarea într-o vilă și distinsei sale soții din Azuga, le doresc, ambilor, „viață lungă în turism, pârție fericită în carieră, ascensiuni pe cărările prosperității!” Giurgiuveanului, prieten de vreme rea, vameș îi urez multă fericire și să treacă cu succes peste toate barierele. Când eu nu voi mai fi pe Terra cartea mea va supraviețui în biblioteci publice, dar și în cele și private, împodobite cu autografe. Directorului B. de la Biblioteca Județeană Prahova – excelent amfitrion cultural – i-am scris din

Continuare în pag. 2

FĂNUȘ NEAGU
ASFINȚIT DE EUROPĂ, RĂSĂRIT DE ASIE

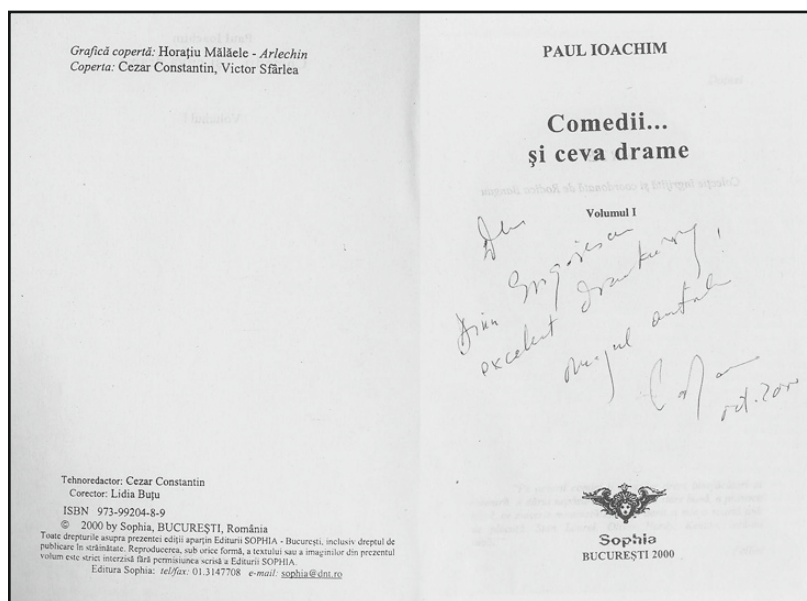
Domnului
Dinu Grigorescu -
cu lumina
prieteniei, nestiut
Fănuș Neagu
Buc. martie 2005

Urmare din pag. 1

toată inima, dar nu mai știu ce. Mă adresez lapidar, sintetic, simbolic, vesel, ascund tristețile, evit conflictele, caut esențialul definitoriu al celui care mi-a cumpărat cartea, sau a căpătat-o de la mine gratuit. Fortuit. Dă-mi un autograf pe noua ta carte îți voi da și eu unul la viitorul volum. În rafturile mele există un sector cărți cu autografe, unele sunt mai prețioase decât altele, contează mâna și spiritul celui care le-a scris, un celebru epigramist mi-a cerut un autograf pe Iadul vesele (7 comedii jucate) volum lansat la Centrul Cultural al României din New York în 1997 și la Teatrul Național, amfitrion Fănuș Neagu (autograful lui îl am la suflet). Surpriză! Iadul meu, din Paradisul Anticariatului, avea deja un autograf. Cel care l-a primit, l-a vândut. Mi-a vândut sufletul. Încerc să identific personajul. Ilustru anonim, vânzător, și, ulterior, vânzător al autografelor. Un fotograf cultural mi-a adus un album de la evenimente mele, gratis, contra cărți cu autografe. Așteaptă să încetez din dat autografe ca să le crească cota de piață. Oameni grijulii. Alții nu cumpără ca să citească cărți, autografe. Un poet redevabil a scris o proză pe baza autografelor. Industria autografelor. Comerțul autografelor. Obsesia autografelor. Citesc autograful, dar nu deschid cartea. Sublimul autografelor. Unii autori caligrafiază, alții mângălesc. Autografe, autografe...

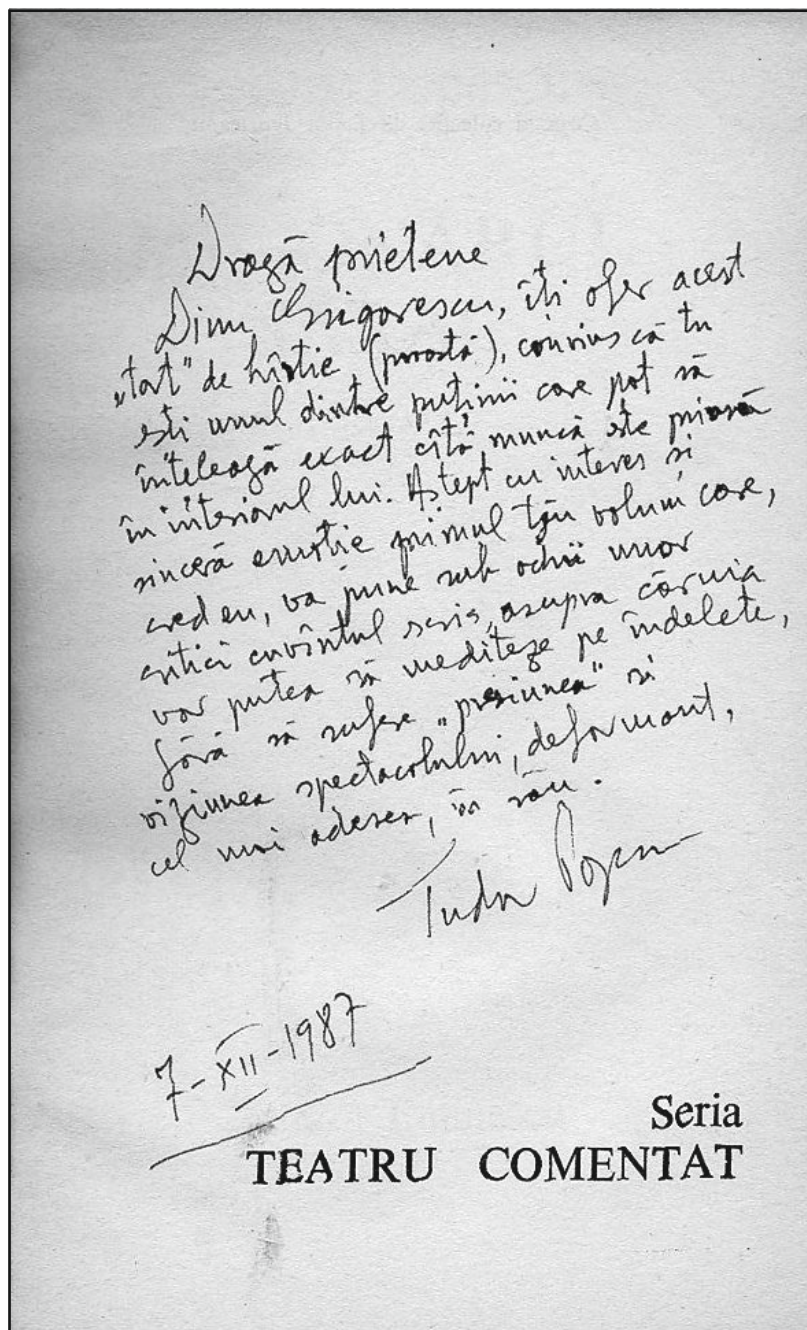
Citesc imediat: „Eminentului dramaturg“... „Comediile tale nu au trecut, au numai viitor (Emil Lungeanu) etc., etc., etc..“. Mă bucură excelența confirmată de un coleg din elita culturii mai mult decât orice altceva. Păstrez la inimă o cărămidă în a cărei copertă îngălbenite de trei decenii stau în așteptare zece piese ale celui mai jucat comedigraf din anii optzeci: Tudor Popescu.

„Dragă prietene, îți ofer acest tort de hârtie proastă, că tu ești unul dintre puținii care pot să înțeleagă exact câtă muncă este prinsă în interiorul lui. Aștept cu interes și sinceră emoție primul tău volum...”

La librăria care poartă numele lui Mihail Sadoveanu care se spune c-ar fi fost cel mai econom scriitor de autografe (oferea o singură literă din al sau (re)nume), e coadă lungă. Se lansează ca un pachetot un volum demnitarial, editat, din bani publici, și din sponsorizări generoase.

Autografele sunt agrafele unor sentimente în anumite momente. Nu expediez autografele. Amestec esențele cu complimentele. Fac scurtă la mână, dar le personalizez.

77 repetiții

În 1977 nu exista moda ca regizorii să taie textul până la absurd. Nu se folosea orgoliul regizoral în direcția anulării meritului dramaturgului. Nu se inventase regia exclusiv vizuală. Jocul în sine. Se respecta textul. O piesă a mea a încăput pe mâinile doamnei Sanda Manu, după ce Ion Cojar – secret bine păstrat – refuzase, ca și marele Amza Pellea, să se atingă de textul meu. De unde veneam eu? Din literatură? Nu. Din redacțiile (înlocuiește talentul) culturale? Nici vorbă. Din zona cea mai mizerabilă a vieții – din stradă – și colac peste pupăză și de la o primărie de sector. În epocă atunci când ziceai primărie, spuneai automat, „vrea casă“. Multe necazuri mi-a adus blestemata slujbă. Nu mă victimizez dar dacă trag linie după 35 de ani dăruți blamatei instituții, avantajele obținute pălesc în fața dezavantajelor care se coagula în sintagma „ăla de la primărie“. (Și recent un confrate, furios, acuza pe un alt confrate de faptul că lucrând, acesta din urmă, în anii '60 la o înaltă instituție publică, vezi doamne, relația înlocuise talentul respectivului.)

Hazul meu intelectual nu se pupa cu cel popular, dialectical, miștocar folosit cu geniu de regretatul, mare de tot, actor mai ales în comediile filmate pentru marele ecran la care se adăugau, în defavoarea mea, și inabilitățile tehnice ale debutantului ce eram la acea dată, și care nu puteau scăpa vederii unui ochi expert, plus legenda mea primarială. (Voi reveni asupra acestui palpitant subiect, cu dreptul meu de replică.)

Piesa plăcuse unui mare regizor aflat la cârma teatrului de comedie – Lucian Giurchescu – aflat în apogeul inspirației și

1978, Teatrul de Comedie

fecundității sale, în prezilele emigrării domniei sale în Danemarca cea putredă și foarte capitalistă. Așteptam șase luni până se întorcea Lucian sau ba?

La această întrebare a directorului literar nu am avut nici o replică. Evident că mi l-aș fi dorit pe Lucian Giurchescu, cel care mă descoperise și fără de care nu m-aș fi aflat acolo, după multe peripeții, dar s-a apreciat că pot interveni surprize negative, cu care, metaforic vorbind, făceam casă bună de bilete. A intervenit salvator și la timp doamna Sanda Manu, un nume important în teatrul românesc. O mână de fier. Nu mă accepta la primele repetiții. Sub nici o formă.

La ușa teatrului există un avizier unde e trecut programul săptămânii, de unde aflam ce piese sunt programate și ce se repeta, când și la ce ore. Această prezență la avizier e unul din cele mai fericite momente ale dramaturgului. E momentul când visul se prefăce, zi cu zi, în realitate scenică. Ești în prim-planul atenției. Emoția avanpremierii se apropie cu pași mari. După succes, piesa intră în rutină și la avizier apar alți autori cu piesele lor nemaipomenite.

În distribuție, lângă Stela Popescu, Liliana Țicău și Vasilica Tastaman evoluau două staruri: Iurie Darie (înlocuitorul lui Amza Pellea) și Fănică Tapalagă, spadasinul, soțul regizoarei.

Dicția lui deficitară îi dădea un farmec în plus. Mișcarea scenică era a actorului de comedie născut, nu distribuit. La un moment dat, se juca o mica scenuță domestică în care bărbatul – Tapalagă – primea o cravată de la soția izgonită din cuib – Liliana. Nu mergea deloc, regizoarea strigă, din sală:

- Fănică, spre deosebire de tine autorul pune preț pe ziua de naștere!!

În fine, sunt acceptat. Asimilat. Aduc pateuri calde de la Rond. În pauză, atmosfera se destinde. Sanda Manu îmi pune o întrebare, crucială dramaturgic, la care nu-i pot răspunde clar decât după 30 de stagiuni. N-am ureche muzicală....

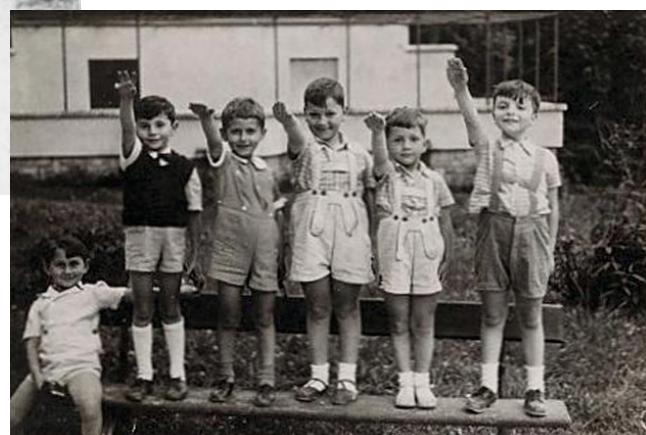
- Dumneata când scrii teatru, mai mult auzi sau mai mult vezi?

- Îmi lipsește memoria urechii care l-a ajutat enorm pe Caragiale. Mă bazez pe acuitatea vizuală, stimată doamnă. Simt monstruosul și punctez ridicolul. Abia după 77 de repetiții comedia „Ciripit de păsărele“ a putut ieși la rampă.

Aplauze la Valsul lebedelor

Dr. G. G. G. G. G.

1946, debut pe scena Casinoului din Sinaia

Cu Nadia Comăneci și Burt Conner

Cu Michael Jackson

Cu primarul Atenei

**O nouă rubrică în
Revista Teatrală Radio**

NOU

**Amintiri picante
de Dinu Grigorescu**

THE WHITE HOUSE
WASHINGTON

September 24, 1996

The Honorable Dinu Grigorescu
Secretary General
Municipal Council
Bucharest
ROMANIA

Dear Mr. Grigorescu:

Thank you for the handcrafted mask.
It is a wonderful reminder of my visit to
Romania. I appreciate your thoughtfulness.

With best wishes, I am

Sincerely yours,

Hillary Rodham Clinton
Hillary Rodham Clinton

The Ambassador of the United States of America
Michael Guest
requests that
Mr. Grigorescu

join in celebrating the 227th Anniversary
of the Independence of the United States of America
on Thursday, July 3, 2003
from 6 p.m. to 8 p.m.

R.S.V.P.
210-4042/ext. 261, 219

21, Sos. Kiseleff
Please bring invitation

*Le Président de la République Française
et Madame Jacques Chirac*

prigent Monsieur et Madame Dinu GRIGORESCU

*de bien vouloir assister à la réception qu'ils offriront
à la Résidence des Prés
le samedi 30 mai 1998 à 18 heures 30.*

*Enue de ville
Robe courte*

DRAGOSTE INFINITĂ și SERIAL INFINIT

CRONICĂ, episodul 2

Farmecul și capcanele Bosforului

Vâna epică și culturală a fostului imperiu otoman reformat sub Kemal Atatürk se manifestă pregnant și în această pelicula comercială, pe placul publicului național și internațional/balcanic, film care se bucură de o mare audiență transformată în sclavia spectatorului cinci zile pe săptămână biciuit fiind în acest timp și de cultul reclamelor. Dincolo de poveștile de dragoste imposibilă, și de caracterul polițist al multor episoade, se degaja câteva constatări sumare:

1. Nu este atacat politicul, doar mafia de la vârful societăților comerciale, unde mișună bogații cu colecțiile lor auto fantastice, cu doamnele lor super elegante și cu personalul care deservește acest sultanat al banilor albi și negri, simultan. Critica socială este acerbă, devastatoare și la adresa corupției suverane în instituții etatizate, poliție, în spitalele private, unde majoritatea eroilor din filmele turcești ajung sub o formă sau alta. Răniți, aproape morți, decedați, uciși în saloanele lor luxoase, spânzurați post-mortem, sau vindecați ca prin minune urmare a tratamentelor și norocului lor divin, mesajul subliminal devine o reclamă a instituției spitalicești de prim rang în mai toate ipostazele posibile, în mai toate seriile turcilor. Mai des ajung eroii la spital decât în fundul apelor Bosforului unde au poposit, de altfel și trupurile copiilor nevinovați ai voievodului Brâncoveanu. Poliția e puternică, înarmată până în dinți, cu spahii vigilenți la intrarea publicului în secții, nu ca la noi unde este democrație totală. Banii fac totul. Vizitatorii spitalelor, bogații, au asigurate condiții de 5 stele, asistă la recuperarea bolnavilor, interacționează cu ei, se interesează și se externează după caz, mesajul fiind acela al asigurărilor sociale care funcționează de minune.

2. Bosforul încântător este un leit motiv al filmelor bosforiene, oază de fericire geografică, tărâm de vis, splendoare peisagistică, colț râvnit de rai turistic. Bosforul este principalul personaj, dar este și marea capcană, locul de unde se pleacă spre Occident cu blestematul de pașaport nu ușor de obținut, fiind necesară viza ambasadelor creștine, sau a celei din marele imperiu american, unde au acces mai rapid decât vulgul, bogații. Înțelegem frustrarea unui popor aflat cu un picior, sau cu un deget în Europa și cu restul corpului la extremitatea Orientului zis și Mijlociu, înțeleg umilința, nemărturisită pe care o resimt sultanii de azi, față de acest tratament diplomatic și dorința lor de a fi cât mai repede parte a Apusului. Toate încercările unor personaje de a evada din zona Bosforului, sunt eșuate, din motive diferite, mesajul patriotic, tot mai bine e la tine acasă.

3. Patriotismul filmului turc nu știe dacă mai impresionează un popor de spectatori români, membri UE, gata oricând la toate compromisurile, trădările, vânzările de demnitate, numai pentru a mai obține un mic avantaj personal în această sarabandă mondială a intereselor atroce, supranaționale, atitudine specifică imaturității naționale, înghițitului în sec, și mentalității gregare „să ne simțim cât mai bine”. Muzica filmului este turcească, lirică, clasică și modernă, introspectivă și retrospectivă, citadină și divină. Fără coloana sonoră am asista doar la un șir sec de aventuri.

4. Fascinația Istanbulului este prezentă continuu, atât prin filmarea zonelor centrale, istorice cu panoramele

superbe, în diferite anotimpuri, dar și prin etalarea extinderii uriașei metropole pe colinele și dealurile de jur împrejur, ca urmare a structurării lor, demolărilor, și amplificării zonei urbane, rezidențiale, mici oaze de bogăție și confort atent securizate de poliții private, în timp ce în zona periferică a sărăcimii, mișună, la fel ca și la noi, maidanezii. În cultura urbanistică turcă a intrat conceptul de seray adică bogații își fac, nu vile, ci veritabile palate. Diversi Suliemani ai economiei se lăfăiesc cu eunucii lor bine salariați prin somptuoase holuri și încăperi, fenomen încă rar în România deși au apărut asemenea construcții gigant ici-colo, doar nu degeaba am fost o jumătate de mileniu o provincie otomană, dar fără rang de pașalâc.

5. Șochează în filmul „Dragoste infinită” și timpul alocat de personajele implicate în business problemelor personale, sentimentale, urmărilor mai ca în filme ale rivalilor, dezvoltarea unei rețele justițiare paralele cu poliția, reglare de conturi sub lumina zilei, ștergerea imaginilor de pe camerele video, și frecvența spargere a adreselor de email de hackeri angajați chiar de către reprezentanții forțelor Binelui care se confruntă cu maleficul Emir, evident în afara legii.

(va urma)

INCULTA

piesă într-un act

MARILENA
CARAGHIAUR

PERSONAJE:

TEOFIL IONESCU

colegi de școală

GRIGORE BANU

Tabloul I

Cei doi se întâlnesc pe stradă.

Teofil

Măi să fie: nu ești tu Griguță?

Grigore

Ba să vezi și să nu crezi: chiar eu. După atâția ani! Arăți bine. Te-ai însurat? Ești în vreun partid? Ce-ai mai făcut de când nu ne-am văzut?

Teofil

Să stăm pe banca asta și-ți povestesc.

Grigore

Mai bine la barul din colt. Fac eu cinste!

Teofil

Ai așa de mulți bani? Sau te bucuri de întâlnirea noastră? Îmi pare rău: n-am timp. Am o expunere și într-o oră trebuie să ajung. Ți dau cartea mea de vizită. **(scoate din mapă și-i întinde o carte de vizită)** Poftim! Seara sunt de găsit mai totdeauna. Dacă ai o urgență, poți suna pe mobil.

Grigore

(privind cartea de vizită, apoi punând-o în buzunar) A! Ești conferențiar!... Ești tare, ia zi!

Teofil

Păi, nu-i mare lucru de zis. Am făcut *Electrotehnica* la Timișoara. Am stat la bunici, că ai mei s-au despărțit. Apoi service, doctorat, tot acolo. Am găsit, prin concurs, post la *Poli – București* și am mai făcut, la ei, *Electronică și Informatică*. Părinții nu m-au ajutat deloc: fiecare cu viața lui. Eu telefonez, fiecăruia, săptămânal, dar... atât.

Grigore

Nu ai timp să-I vezi!

Teofil

Ba da, dar, se pare, că n-am ajuns atât de bun sau de bine, încât să mă dorească, măcar și pentru câteva minute, în preajma lor. Nici unul! În privința asta se aseamănă... Pe

bunici, care m-au crescut de la paisprezece ani, îi vizitez la două săptămâni. Lor, mereu, le este dor și drag de mine, s-au spetit să mă crească și să mă educe cu puținii lor bani și cu toate neajunsurile vârstei. Le telefonez zilnic – dimineața și seara. Totdeauna, seara, bunica îmi cere să-I raporteze cum mi-a mers, ce am făcut, tot, tot.

Grigore

Nu te enervează?

Teofil

Cum, oare, când ei mi-au fost părinții! M-au vegheat, m-au iubit și tremură, ca și atunci, pentru mine. Sunt niște sfinți!!

Griguță

Da' nu te-ai însurat? Că de partid nu povestești!

Teofil

Nu partid, nu soție! Nu am găsit partidul care să mă merite - totul e pe compromise. Și... n-am găsit femeia pe care s-o simt a mea, jumătatea, sufletul pereche!

Grigore

Poate ești prea pretențios

Teofil

Deloc. Nimic nu-mi lipsește în program: spăl, gătesc, calc, fac curat, pun murături și fierb gem. Bunica m-a învățat să fiu un bun gospodar și util familiei. Și bunicul face de toate. Când am timp, merg la spectacole, mai studiez, adică mă pun la curent cu ce-a mai apărut, cu ce s-a mai inventat. Cam asta-i cu mine. Acum povestește tu. Nu te-am mai întâlnit, deși pe aici eu trec mereu spre Universitate. Mai iau o gură de aer...

Grigore

N-a vrut... nu se știe cine să ne întâlnim. Eu vin în parc zilnic, de două ori pe zi, să plimb câinii.

Teofil

E bine că iubești animalele. Eu n-am decât doi papagali. Nu se cer plimbați și mă destind când sunt acasă. Stau liberi. În colivie mănâncă doar și se culcă.

Grigore

A, nu! Eu nu am nici o ființă – face deranj și eu n-am chef de curățenie. Două familii îmi plătesc să le scot potăile la plimbaare. Sunt cuminți, dar dacă n-ar fi banii...

Teofil

Și, în rest, cu ce te ocupi?

Grigore

Încasez și supraveghez, noaptea, la un bar cu jocuri mecanice.

Teofil

A, de aceea ești liber ziua.

Grigore

Da, păi duc, dimineața, câinii, și apoi mă culc. Mă scol,

Urmare din pag. 9

merg în colt și ronțai ceva la autoservire, mai iau un snaps și se face seară. Iau patrupelele, le duc înapoi la casele lor, mai văd un film la televizor și, iar, de noapte, la jocuri. Îmi plac și mie, și pentru mine e pe gratis. Marele avantaj!

Teofil

Să înțeleg că nu te-ai însurat, încă?

Grigore

Da' cum nu! Am stat patru ani cu o fată – bună, nu zic nu, dar nu de-ajuns pentru mine. Casa era pahar. Ne înțelegeam și la... știi tu ce, dar cu cultura stătea rău. Avea doar două licențe și a ajuns să fie, doar, director adjunct. N-a vrut sau n-a putut mai mult! Habar n-am! I-am tot zis să mai facă o facultate, să intre într-un partid, să se ridica mai su, mai mult. Da ea nu și nu. S-a plafonat. Am lăsat-o!

Teofil

Dar ce vă lipsea?

Grigore

Păi n-aveam destui bani!

Teofil

Cu două salarii?

Grigore

Care două? Că numai al ei era!

Teofil

De ce? Tu îl depuneai la bancă pentru zile grele? Da' chiar, ce facultate ai urmat și cu ce te ocupai?

Grigore

Păi... eu am rămas doar cu liceul. Nu m-am decis la ce să dau. Și apoi... am întâlnit-o pe ea. Eram foarte sensibil la frig. Doctorii mi-au recomandat să nu fac eforturi, iar soția m-a ocrotit. Mucea doar ea și, bineînțeles că nu ne ajungeau banii!!

Teofil

Cum dragă, un salariu de director era totuși ceva!

Grigore

Aiurea! Un biet director adjunct. După ce plăteam toate pentru casă – facturi, aprovizionare, banii mei de buzunar, mă-nțelegi – o țigaraă, un păhărel, mai un pokeraș sau o vizită măcar, pe lună, la casino, zic, banii mei erau doar zece mii de lei. Ce să faci doar cu atât! Deci, eram nefericit și am lăsat-o! E și acum tot „director adjunct”, la Institutul de Cercetări Aviatice. De-acolo o văd ieșind la pensie! Altfel, fată bună, ți-am spus: corectă, gospodină, da' o incultă, nu vrea să se mai salte – Maricica, fosta mea! Am tolerat la divorț și i-am lăsat numele meu, așa, ca amintire!

Teofil

Și acum ești mulțumit? Ai bani suficienți? Nu-ți aduni viața cu altcineva?

Grigore

Păi, noaptea, la bar, mai ciugulesc ceva, fără bani. Apoi întâlnesc câte o tipă care mă invită la ea, și-atunci iar, pentru o vreme, am și ce nu-mi propun. Îți dau și eu o carte de vizită. Să nu ne pierdem, iar, unul de altul. Și-acum fugi,

să nu întârzii la... spiciul tău și eu la potăile mele...

Teofil

(citește pe cartea de vizită a lui Griguță) Grigore Banu – băiat bun! Ce-I asta, autoreclamă?

Grigore

Dacă-ți scrii și tu așa ceva, ai trei tipe la picioare pe zi!

Teofil

E prea mult pentru mine. Îmi ajunge una! Hai să fugim. Mai vorbim. La revedere.

Își dau mâna și se despart.

Tabloul II

După câteva luni se întâlnesc iar în parc.

Teofil

O, ce bine că te-am întâlnit. Chiar voiam să-ți telefoniez. Vrei să-mi fii cavaler de onoare?

Grigore

Bineînțeles. Da cu cine te-nsori? Poate o știu!

Teofil

Ai cunoscut-o, dar nu îndeajuns: e Maricica, plafonata, inculta...

ÎN OGLINDĂ

pictură desen sculptură

expresii plastice

CONTRAST

VICTOR CEBAN

GHEORGHE MIRON

IRINA PANȚIRU

CRISTIAN BEDIVAN

DENIS BRÎNZEI

MIRELA IORDACHE

MUZEUL JUDEȚEAN DE ARTĂ PRAHOVA "ION IONESCU-QUINTUS", BULEVARDUL INDEPENDENȚEI 1, PLOIEȘTI

IULIE 2017

VREMURILE TREC, EXEMPLELE RĂMÂN

Prin lectura amintirilor tipărite de generalul cartograf C. I. Brătianu în 1908 la Stabilimentul de arte grafice Albert Baer, răscolitor decupăm, esențializate, cam 4 decenii de istorie glorioase din timpul domniei Regelui Carol I, epocă reformatoare dominată de figuri proeminente, sfetnici de anvergură, liberali și conservatori. Scrierea Brătianului șochează, prin

clarviziune comparatistă între rostul semi-înapoiat al românilor, ruralizați, din a doua jumătate a secolului al nouăsprezecelea și situația total diferită a mediului rural, din Vestul Europei. Ne tulbură patriotismul profund al autorului înrolat în armata intelectualilor țării, obsedat numai de binele neamului și propășirea lui cât mai rapidă.

Carte de amintiri (tehnocrate!) privind „Rostul nostru social în timpul celor din urma 40 de ani 1866-1907”, reeditată de urmașul Ion I. Brătianu este nu doar un gest de evlavie dinastico-familială, dar, mai ales, o modalitate de informare la dispoziția contemporanilor noștri din era facebook. Descoperim o Românie înapoiată care face un salt uriaș, din levantismul rural, otomanizat, spre civilizația occidentală, începând cu Unirea Principatelor, grație marilor reforme luate de primul nostru binom curajos-patriotic: Alexandru Ioan Cuza - Mihail Kogălniceanu. Cartea succintă, palpitantă, analitică, sintetică totodată, oferă numeroase și utile mărturii prețioase despre starea națiunii, despre cum trăia talpa țării, despre invazia veneticilor ocrotiți de legi

binevoitoare, comparații dintre proprietatea bunurilor imobiliare în Occident și România, aflăm starea jalnică a armatei care nu avea puști, gloanțe! De unde s-a pornit, s-a ajuns la baza de rachete Deveselu!

Constantin I. Brătianu ni se relevă ca un veritabil ostaș intelectual înarmat cu inteligență, intuiție, erudiție care face primul cadastru național și în Basarabia, inventariază nu doar moșiile, hectarele, dar și corect moravurile, politicianismele, cu strictetea obiectivă a martorului ocular. E conținut și un emoționant omagiu adus marilor oameni politici de-atunci, vii și astăzi în memoria colectivă: Lascăr Catargiu, Barbu Catargiu, frații Golești și Brătienii, ținuta C. A. Rosetti, Ion Ghica, Nicolae Crețulescu, Manolache Costache, Vasile Boerescu, personalități mai greu de redescoperit în generațiile politice actuale.

La scara zilelor noastre agitate și a proprietăților retrocedate, parțial încă necadastrate, când o treime din moșii, ferme, au fost vândute străinilor cu prea mare lejeritate, generozitate legislativă, lectura cărții de pionier cadastral al lui C.I. Brătianu, dulce literar, ne lasă, în adâncul sufletului, un gust amar al vremurilor care repetă erorile, uitând ce nu trebuia uitat. Ruralismul trecut prin comunismul dizolvant al ideii de proprietate, suferă și azi de corupție, nepăsare edilică, nepricepere managerială, rea credință, abuz, păcate ce fac din România noastră intrată de zece ani în marea Europă, civilizat cadastrată, în destule, prea multe locuri, o cenușăreasă desculță, despletită, elevă corijentă la capitolul igienă rurală, persistând multe toalete turcești, pitorești, în funduri de curte, fără baia de civilizație, sub potopul unui duș rece.

21 iunie 2017

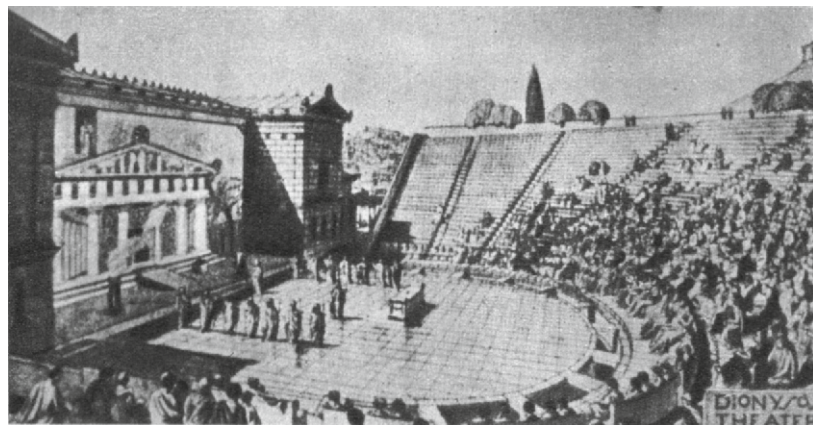
Dinu GRIGORESCU

Practici scenice inovatoare

**NICOLAE
HAVRILIUC**

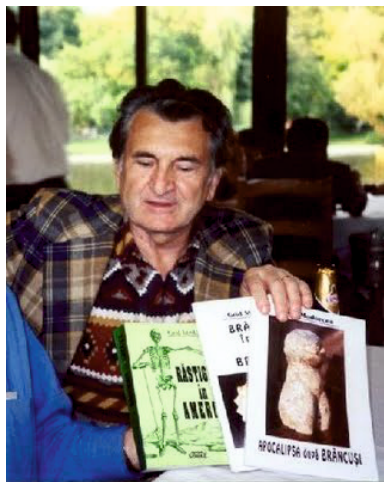
De la textul pentru scenă până la spectacolul ce încorporează textul poate fi o cale mai lungă sau mai scurtă, dar sunt creatori de teatru ce-l neglijează, considerându-se autori absoluți într-un proces al „eliberării depline”. Eliberarea regizorului de textul autorului (deși totuși îl transpune scenic, nu prin fidelitate, ci „prin propriul său eu convertit în eul personajului” – Octavian Saiu) stimulează instinctul de creație, după cum, la fel de bine, poate inocula pretenția falsă a unei ipostaze artistice. Neavând text sau refuzând textul, regizorul se-ntoarce la improvizație când transpune scenic o idee personală prin intermediul actorului și-n comunicare, zisă de principiu, cu tehnologicul. Alternarea de lumini și umbre sau convergența lor în câmpuri sintetice ori osmotice îi vin regizorului din tehnologic. Dar printr-un accident sau în lipsa unui generator de energie, luminile se pot stinge și atunci dispar și umbrele. Și după toată zbaterea printre iluziile care, oricum, oscilează, refuzând fixația în formă, ca să rămână material de lucru, nu pentru eternitate, ci pentru a continua creșterea jocului a doua zi (și chiar repetiția lui) va fi nevoie să se „caligrafieze” improvizația, adică să se așeze replicile într-un

scenariu sau, mai pe șleau, să se-ncerce scrierea textului.

Teatrul de imagine sau vizual, despre care se vorbește intens și convingător, se vrea preponderent în creația spectacologică. Numai că-n ordinea firescului, imaginea urmează cuvântului. Și nu numai că a fost cuvântul cel dintâi, dar, imediat după rostire, cuvântul a provocat imaginea, consolidând-o, căci a dat sens vizualului prin învelișul sonor devenit element de nutriție, iar uneori, dintr-o ironie, a clintit imaginea iluzionând-o în năravul de „a vorbi” fără cuvinte, dar tot prin intermediul semnelor ce țin de grafie. Când varietatea de forme scenice prin jocul de iluzii emoționează și mișcă privitorul, se înlesnește necesara pătrundere a minții. Teatrul e gândire. „Gândind, privim înainte și pornim la drum”, spune Heidegger în *Metafizica* sa.

Arta fotografiei, istoria și moda

Pe cei care își fac planuri de vacanță, îi îndemn să și le îndrepte spre New York, spre Metropolitan Museum of Art (MET), unde în această perioadă pot vedea ceva senzațional. Nu e vorba de a vizita tot muzeul, căci e nevoie de câteva săptămâni, dar expozițiile curente pot fi parcurse și într-o zi. Am să vi le prezint pe cele de acum.

Și am să încep cu Irving Penn: Centennial, adică cu Centenarul unuia dintre cei mai mari fotografi ai Americii și ai

lumii, Irving Penn (1917-2009). Care a avut un frate mai mic, cunoscutul regizor și producător de film Arthur Penn, autorul unor celebre filme, ca Bonnie and Clyde (1967) și Little Big Man (1970). De altfel, industria filmului a avut ca temelie fotografia. Rolul imaginii este esențial în istoria filmului american. Dovadă că, în paralel cu filmul, s-a dezvoltat mereu arta fotografică, iar americanii au avut întotdeauna mari fotografi. Irving a studiat pictura, desenul, sculptura, grafica la Universitatea de arte din Philadelphia, orașul unde s-a născut. Pe Irving Penn l-am pomenit de multe ori în cronicile mele, dar acum am avut ocazia să văd o retrospectivă fantastică a acestui mare artist, cum numai MET știe să facă. Categorie, un mare artist, fiindcă Penn se folosește de aparatul de fotografiat pentru a face artă.

Și e suficient să vă dau un amănunt. În sala unde se prezintă fotografiile sale din Maroc și Noua Guinee, se proiectează și un film, realizat de Lisa, soția sa, suedeză, care a jucat în viața lui rolul pe care l-a jucat Dora Maar pentru Picasso: i-a fost model, ea fiind de vocație chiar model. Lisa filmează cum Penn realizează o fotografie, cum își aranjează personajele exotice în cadru, cum este atent la detalii, la machiaj, la costume, ca un adevărat regizor, apoi se instalează în spatele aparatului de fotografiat, care e fix, așezat pe un trepied, și fotografiază. În acest moment, camera de filmat a Lisei se oprește, fiindcă vedem ceea ce a fotografiat Irving. Și ceea ce era înregistrarea unui act de muncă, având valoarea unui martor, devine deodată artă. Filmarea, care este color, ne apare ca o înregistrare oarecare: vedem un fotograf care realizează o fotografie. Dar când vedem fotografia, care este alb/negru, deodată ne plasăm în lumea artei. Adică mișcarea cauzată de filmare este banală, pe când stop-cadrul devine expresiv, memorabil.

Expoziția are 150 de fotografii, provenite de la Fundația Irving Penn și, cu excepția seriei „still life”, color, toate fotografiile sunt alb-negru. Și nici una nu este un instantaneu, nu are rol de reportaj, toate sunt lucrate, gândite, calculate, realizate după o idee. Pentru mine, pecetea inconfundabilă a lui Irving Penn o constituiau portretele unor mari personalități, staruri ale anilor '40-'50, precum portretele lui Picasso, Igor Stravinski, Salvador Dali, Jean Cocteau, Georgia O'Keeffe, Truman Capote, Marcel Duchamp, Marilene Dietrich, Richard Barton și zeci de alte vedete, toate surprinse la înghesuială, în colțul format de unghiul foarte mic a doi pereți. Personajele stau într-o poziție incomodă, ca prinse într-un clește. Insa aici, acum, la MET, am putut vedea alte minuni, ca seria în care i-a fost model fascinanta Lisa Fonssagrives-Penn, sotia sa. Apoi seria fashion, realizata pentru revista "Vogue", seria de nuduri, care le depaseste in expresivitate pe cele, axate mai mult pe sex, ale lui Robert Mapplethorpe, la concurență cu seria "Cigarettes", realizată la comanda unei societăți care lupta împotriva fumatului; senzațională, teatrală, este seria Issey Miyake, celebrul designer japonez; apoi seriile geografice, precum seria din Peru, comandată de revista "Vogue", ca și seriile din Maroc și Noua Guinee.

Expoziția prezintă și un element din decorul general unde Irving își plasa invitații. Portretele sunt adevărate compoziții teatrale. Tot universul lui Irving Penn este mai mult decât înseamnă, de regulă, fotografia, adică un document, o mărturie asupra lumii în care trăiești, este o demonstrație de ceea ce poate fi arta fotografică în

mâna unui geniu: ea concurează pictura. Îți transmite aceleași stări pe care le ai în fața marilor tablouri ale lumii.

*

O a doua expoziție excepțională, aflată la etaj, este dedicată vechii arte chineze. Ea se numește: Age of Empires: Chinese Art of the Qin and Han Dynasties (221 B.C. – A.D. 220). Dinastiile Qin și Han au fost contemporane cu civilizația greco-romană. Putem vedea ce au făurit artistic aceste dinastii, care au consolidat imperiul chinez și l-au dus la o înflorire fără seamăn. În timpul dinastiilor Qin și Han s-a ridicat și zidul chinezesc, începând cu 300 de mii de lucrători și durând câteva sute de ani, prin munca a milioane de chinezi (se spune ca 2 milioane ar fi murit aici), ajungând în final la o lungime de peste 21 de mii de kilometri! Un imperiu de neînchipuit se derulează în fata ochilor noștri, precum casele în care locuiau anticii chinezi, animalele din viața lor, bijuteriile, bucătăria, mâncărurile, carele de luptă, armurile, imaginea luptătorilor, model fiind Arcașul, fel de fel de elemente landmark, care fac identitatea chineză inconfundabilă. Piese expuse sunt în număr de 160, fiind prezentate ca noi descoperiri arheologice. Personajele obișnuite sau figurile de luptători sunt construite din teracotă. Apoi domină piesele din ceramica, obiectele din metal, sculpturile textile, caligrafia unor scrieri. Nu e prima oară când sunt uluit de arta cu care vechii meșteșugari chinezi au lucrat obiectele din aramă, bronz sau fier. Urmele artistice descoperite sunt o copleșitoare mărturie grație căreia istoria unui mare imperiu ne pare vie.

*

A treia expoziție organizată la MET se numește Rei Kawakubo / Comme des Garçons: Art of the In-Between. Rei Kawakubo este un mare creator de modă japonez, care ne fascinează cu invențiile sale aflate la granița dintre idei și spații. El ne prezintă o ideală arta limitrofă. Expoziția poartă un nume francez ("Ca de băieți"), fiindcă prima ei manifestare a avut loc la Paris, în 1981. Acum, aici, la New York, Kawakubo își prezintă cele mai recente colecții sub un alt titlu, mult mai adecvat cu formele sale sofisticate, și pe care l-aș traduce "Arta întru Între". Ideea stă chiar în titlurile date diferitelor grupuri de costume, plasate într-un raport antitetic. Iată câteva perechi, care nu au nevoie de traducere: Absence-Presence, Model-Multiple, Elite Culture – Popular Culture, Self-Other, Object-Subject, High-Low, Then-Now, Abstraction-Representation, Beautiful-Grotesque, War-Peace, Life-Loss, Fact-Fiction, Order-Chaos și altele. Toate costumele sunt create prin ghicitorie, cum ar spune Apostolul Pavel, fiindcă nu știi care este fața și care este dosul, care este poziția și care opoziția, adesea ele se confundă.

Obiectele de moda sunt neobișnuite. E imposibil, spui, să vezi pe cineva îmbrăcat cu ele. Și totuși, la una dintre vitrine, Absence-Presence, se proiectează scene de balet, în care diferiți dansatori, solo, perechi sau în grup, dansează în astfel de costume imposibile, cu adevărat suprarealiste. Ai spune că sunt rupte din imaginația lui Salvador Dali. Dar ele poartă, indiscutabil, o amprentă japoneză, fiindcă Kawakubo le-a proiectat inspirându-se din costumele tradiționale japoneze, cum ar fi cele de samurai. Originalitatea combinațiilor este fascinantă și cred că de la expoziția lui Alexander McQueen, care a avut loc în același spațiu, n-am mai văzut așa ceva.

E uluitor! Mii de oameni, rânduri nesfârșite, doresc să vadă aceste minuni create de alți oameni. Viața ca un muzeu. Trăim într-un muzeu. Aceasta este existența în Manhattan. Și cred că și cei care au vizitat Grecia, Italia, Spania, Franța sau Anglia, au observat că oamenii trăiesc acolo ca într-un muzeu. Multe orașe ale lumii sunt muzee în aer liber. În fond, tot ce lăsam în urma noastră, se transformă în muzeu. Istoria se derulează și tot ce este urmă lăsată de om (unii aruncă, alții adună) se transformă în obiect de muzeu. Două realități definesc universal nostru pământean: Natura și Muzeul. Nu am despre Central Park, de pildă, care în clipa aceasta este vizitat de milioane de oameni de pe întreg pământul, o altfel de viziune. Dacă n-ar fi muzeul, nici n-am ști că am existat.

Grid Modorcea, Dr. în arte
(Corespondență de la New York)

Orga de cărți (I)

Grid MODORCEA,
Dr. în arte

(Correspondență de la New York)

Anul acesta, BookExpo America (BEA), cel mai mare târg de carte din lume, s-a desfășurat la New York. Anul trecut, s-a ținut la Chicago, dar acum doi ani tot la New York, în aceeași faimoasă locație, Javits Center, din Manhattan, un palat de oțel și sticlă, ca o mare orgă, o orgă cosmică, așa i-am spus atunci, în 2015, când mi-am lansat și eu aici albumul Brâncuși în America, iar fetele mele, Mihaela și Gabriela, au făcut un mare show la standul companiei Barnes & Noble din lansarea romanului Wicked Clone, care stă la baza show-ului lor de pe Broadway. Așadar, mă leagă multe amintiri de BEA, cunosc bine acest târg și valoarea lui.

Anul acesta, mi-am prezentat doar cartea Inocentopia. Un dicționar al inocenței, spre uimirea multor editori și expozanți americani, fiindcă este inspirată din realitatea americană și e foarte potrivită cu diagnosticul de „copii mari” care li se pune, de obicei, americanilor. Un editor de la MacMillan Publishing Group a recunoscut că președintele Donald Trump este un copil mare, dar m-a întrebat dacă eu cred că e inocent? Nu este, i-am răspuns. Este naiv. Dar inocent și naiv nu e același lucru?, s-a mirat el. Nu. Naivul se înșală, poate greși, face gafe sau e chiar răzbunător, fiindcă are o doză de ignoranță, cum s-a întâmplat acum, când tot efortul administrației Obama de a consolida pe plan internațional o participare care să rezolve „criza climatică”, a fost spulberat într-o clipă de Donald, pe când omul inocent este definit prin puritate, prin catharsis și purificare. Sfinții sunt inocenți. Iar a fi inocent înseamnă a fi desăvârșit, cum spunea Sf. Augustin. Multe astfel de discuții am avut cu zeci de oameni ai cărții din diferite colțuri ale pământului. Fiindcă mulți termeni din Dicționarul inocenței se potriveau cu starea lor.

Este o șansă enormă ca într-un astfel de târg să-ți verifici valoarea ideilor și amploarea mesajului. Inocentopia rămâne să fie o utopie realizabilă, fiindcă are un suport real, inocența, care este esența ființei umane.

Sigur, o Cetate a inocenței poate fi socotit Disneyland, iar aici, la târg, el a fost masiv reprezentat de cărți, mii de cărți, pentru copii mici și mari. O mare secțiune a târgului s-a numit chiar „Disneyland”. Cartea pentru copii, mai ales sub forma comicsbook, era prezentă peste tot, la toate editurile. Cel puțin jumătate din producția de carte era destinată copiilor. America este o țară a copiilor. Dovadă că a dominat cartea de ficțiune, în special fantasticul. Editura Scholastic, de pildă, a făcut sărbătoare din cărțile cu Harry Potter. Au fost imens de multe lansări ale unor autori tineri. Care s-au aventurat mai ales în literatura SF și cartea erotică. Însă târgul a pus în circulație cărți de toate felurile, pentru toate pretențiile și vârstele. Au fost prezente 557 de edituri din întreaga lume, unele cu o desfășurare impresionantă, ca Penguin Random House, Simon & Schuster, Phaidon, Perseus, MacMillan, Hachette, HarperCollins, Phoenix, Harlequin, Media Group, Career Press, Parragon, Chronicle Books, Salem Author Services, Scholastic, Time Books, Warner Bros, Combined Book, New York University Press, Lerner Publishing Group, ca și multe altele, precum edituri din China, Coreea, Japonia, India, Italia sau Kalem Literary Agency din Turcia, unde am avut satisfacții deosebite, privind schimbul de idei avantajat de zona geografică în care se află și România (absentă și de la acest târg).

Trebuie să precizez că specificul acestui mare eveniment al cărții, BEA, nu este vânzarea, ci promovarea. Editurile participante își prezintă inventarul, ca să spun așa, tot ce au ele mai bun, mai atractiv. Și toate fac lansări. Dar nimeni nu vinde o carte. Nu vezi nici o bancnotă verde, nici un dolar. Toate cărțile care se lansează, se dăruiesc. Este un târg free.

Evident, este un târg eminamente comercial, fiindcă se fac contacte, se fac relații, se stabilesc afaceri, proiecte de viitor. Conferințele și dezbaterile sunt non-stop, ca și prezentările de carte sau întâlnirile cu regele acestui târg, Scriitorul, prezent la orice stand, dar mai ales în sectorul numit „Autographing Area”, unde cititorii se întâlnesc cu autorii unor cărți și primesc autografe pe cărțile dăruite. E o sărbătoare a cărții libere, a darurilor de tot felul legate de carte. Tot ce înseamnă suport de prezentare și lansare a cărții, este dăruit.

Iar ca simbol al dialogului, al punții dintre scriitor și cititor, este șampania. Ea însoțește orice lansare, orice eveniment editorial. Mai este și ciocolata, bomboanele de ciocolată, aflate peste tot. Unele sunt create special, precum cele în formă de carte. Sau cineva își lansa o carte dedicată cafelei și la un aparat făcea cafeaua pe care ți-o servea alături de cartea dată cu autograf. A doua zi, în acel loc, un alt autor lansa o carte de băuturi și își exemplifica demonstrația, servind cititorii cu câte un păhărel de „rum”. Fiecare și-a imaginat în mod propriu lansarea cărții. Sigur, există și spații separate, unde se întâlnesc editorii și expozanții între ei. Sau unde scriitorii se întâlnesc cu agenții literari, în zona „International Rights Center”, un capitol cu totul special al târgului, fiindcă acolo se plămădește cu adevărat viitorul cărții. Aici nimic nu se face fără agenți literari. Ei sunt sufletul editurilor. Și serviciul în aceste spații este cu totul special.

Va urma.

Consiliul Județean Prahova
Muzeul Județean de Artă Prahova Ion Ionescu-Quintus
Primăria Municipiului Ploiești
Asociația Localităților și Zonelor Istorice și de Artă din România

prezintă expoziția itinerantă
a taberei de pictură Tîrgu-Mureș 2016

ARMONII DE TOAMNĂ MUREȘANĂ

AMMAR ALNAHHAS
(Siria)

KRISTINA BALAZS
(Tîrgu Mureș)

MIHAI MARIN CÂRSTEA
(București)

DAVID CROITOR
(Vatra Dornei)

CORNELIU DRĂGAN-TÂRGOVIȘTE
(Târgoviște)

RAREȘ KERES
(Sighișoara)

MARINELA MĂNTESCU
(București)

KLARA PĂDUREANU
(Tîrgu Mureș)

LIA POPESCU
(Timișoara)

MIHAI POTCOAVĂ
(București)

CORNEL VANA
(Turda)

VEREESS ZSUZSA
(Tîrgu Mureș)

vernisaaj, vineri 16 iunie 2017, ora 14.00
Bulevardul Independenței nr. 1, Ploiești

iunie 2017

Eveniment cultural la New York: Premiile Tony

Premiile Tony, echivalentul relativ al premiilor UNITER în SUA, s-au decernat în luna iunie într-o ceremonie televizată în direct de la Radio City Hall în New York, prezentată de iubitul actor Kevin Spacey.

Ele nu privesc producțiile naționale ca premiile UNITER, ci în primul rând cele realizate pe

Broadway, în New York, care este considerat a fi prima liga a teatrului american, și în mod secundar teatrul regional, pentru care există un premiu Tony separat.

Premiile Tony sunt numite după **Antoinette Perry**, co-fondatoare a American Theatre Wing, și sunt prezentate de American Theatre Wing, o organizație care sprijină excelența în teatrul american, înființată în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, și de Broadway League, asociația profesională a proprietarilor de teatre și producătorilor de teatru – de pe Broadway și din 250 de orașe nord americane – înființată în 1930, inițial pentru a contracara specula cu bilete de teatru (un fenomen care însă continuă și astăzi).

Comitetul de Administrare a Premiilor Tony are douăzeci și patru de membri: zece desemnați de The American Wing, zece de The Broadway League, câte unul de către Dramatists Guild, Actors Equity Association, United Scenic Artists și Societatea de regizori de scenă și coregrafi. Acest comitet, printre alte sarcini, determină eligibilitatea pentru nominalizări în toate categoriile de premii. Interesant de notat, criticii de teatru sunt excluși din selecție.

Odată făcute nominalizările, premiile Tony au în jur de 868 de votanți, un număr care se modifică de la an la an, cu excluderea sau includerea criticilor de teatru specializați în premiere. de critici.

Pentru a fi eligibil pentru acordarea premiului Tony, un spectacol trebuie să fi avut premiera oficială pe Broadway în stagiunea precedentă. De notat că un teatru de pe Broadway este definit ca având 500 de locuri sau mai mult, nu prin locația pe bulevardul Broadway. Lista teatrelor de pe Broadway este determinată exclusiv de Comitetul de administrare a premiilor Tony și cuprinde, din sutele de teatre newyorkeze, doar cele 40 de teatre situate în vecinătatea Times Square din New York City și a Teatrului Vivian Beaumont de la Lincoln Center.

Premiile Tony sunt așadar, ca și premiile Oscar, în primul rând un vehicul de promovare al unui grup de teatre pentru care teatrul este în primul rând o afacere de sute de milioane și chiar, în unele cazuri, de miliarde de dolari. Multe piese și muzical-uri sunt montate inițial în teatre mai mici și dacă se bucură de un mare succes de critică dublat de succes la public sunt preluate (montate) pe Broadway. Selectarea unui spectacol, dramaturg, regizor, scenograf sau actor pe Broadway reprezintă omagiul suprem și un succes pe Broadway reprezintă consacrarea deplină a acestuia. Sunt foarte mulți evrei, englezi, italieni, și homosexuali (de toate etniile) pe Broadway, despre care se vorbește, ca despre orice club greu de accesat, ca de o adevărată mafie.

Imagine din spectacolul „Oslo“

Anul acesta **premiul Tony pentru cea mai bună piesă de teatru** fost câștigat de piesa „*Oslo*“, o dramă diplomatică despre povestea realizării unui tratat de pace obscur din Orientul Mijlociu, ce părea imposibil, facilitată de un cuplu de norvegieni în

1993, scrisă de J. T. Rogers, un dramaturg născut în 1968, specializat în piese politice localizate din Rwanda până în Madagascar. După succesul de pe Broadway, „*Oslo*“ va fi jucată anul acesta la Londra, în luna septembrie a acestui an la Royal National Theatre, după care se va juca pentru trei luni la Teatrul Harold Pinter din cartierul West End.

Ben Platt în „*Dear Evan Hansen*“

Vedeta serii, care a câștigat șase

premiu Tony, inclusiv mult-râvnitul **premiu pentru cel mai bun muzical**, a fost, producția „*Dear Evan Hansen*“, despre un adolescent anxios (**Ben Platt**) care își îmbunătățește imaginea în liceu și devine o senzație pe rețelele sociale după ce se insinuează, printr-un accident, în familia unui coleg care s-a sinucis; un spectacol pe care „*The New York Times*“ îl numește „*o explorare îndrăznească a doliului, minciunii și singurătății dintr-o comunitate a unui liceu*“. Un spectacol cu totul original, de la libret (compus de Steven Lenson) la muzica și versurile (semnate de Benji Kasek și Justin Paul, care au scris și versurile din filmul „*La La Land*“, nominalizat anul acesta la Oscar), regizat de Michael Greif, care a integrat în premieră rețelele de socializare într-un show pe Broadway, și neobișnuit pentru Broadway prin intimitatea ansamblului: doar opt actori și o orchestră de tot opt membri.

Premiul pentru reluarea celui mai bun muzical a revenit montării „*Hello Dolly*“ cu Bette Midler, care a câștigat și **premiul Tony pentru cea mai bună interpretare feminină**.

Premiul pentru cel mai bun actor a revenit actorului **Kevin Kline**, care a interpretat un idol de matineu îmbătrânit în piesa „*Present Laughter*“ („*Râsete prezente*“) de Noel Coward la Teatrul Saint James.

Cynthia Nixon din serialul „*Sex and the City*“ a câștigat **premiul Tony pentru cea mai bună interpretare feminină într-un rol special**.

Spectacolul decernării premiilor s-a difuzat ce de obicei de către postul de televiziune CBS, unde am lucrat, și am avut privilegiul să văd câteva transmisii Tony în direct, cu lungi pauze publicitare care întrerupeau spectacolul și îl făceau o tortură

pentru cei din sală. Presentatorul din acest an, **Kevin Spacey**, care începe un nou sezon anul acesta la HBO cu serialul „*House of Cards*“, în rolul lui Charles Underwood, a fost criticat pentru prezentarea sa plină de glume și de aluzii pentru cunosători și oameni de teatru, dar obscură pentru majoritatea telespectatorilor care nu au văzut spectacolele. Trebuie precizat că aceștia sunt mulți: spectacolele pe Broadway au prețuri prohibitive care încep la 80 de dolari pentru un loc și ajung la mii de dolari pentru un loc bun la un spectacol popular și premiat, cum ar fi câștigătorul de acum un an al celui mai bun muzical, „*Hamilton*“, care s-a jucat cu casa închisă două sezoane. Biletele la „*Hamilton*“ au fost vândute și revândute prin diverse scheme (așa numiți *theater bots* care cumpărau automat toate biletele scoase la vânzare în sistemul electronic al caselor de bilete și le revindeau la supra-preț cu 4-5 mii de dolari pe bilet) și loterii organizate de teatru care aveau și ele prețuri mai mici, dar tot exorbitante. O mare parte din spectatori sunt turiști, publicul newyorkez fiind oarecum văduvit de a plăcerea de a merge la teatru fără să „spargă banca“. Din această cauză filmul este o distracție mult mai populară. Un spectacol reușit pe Broadway (multe mor repede) și mai ales un muzical pe Broadway se distinge printr-un profesionalism și o calitate excepțională a tuturor componentelor – story, interpretare, muzică originală, voci, regie, scenografie, coregrafie, ritm – de neegalat în lume. Merită văzut!

(Articol preluat din Revista teatrală Radio România Cultural, din 21 iunie 2017)

CASETA TEHNICĂ

ISSN: 2501-2355 * ISSN-L: 2501-2355

„Fundatia Spirit Românesc Pro-Arte și Caritate“ - București,

Bd. Libertății, nr. 22, ap. 4, sect. 5, Centrul Civic

Email: redactiaciripitdepasarele@gmail.com;

fundatiaspiritromanesproarte@gmail.com

Facebook: <https://www.facebook.com/CiripitdePasarele>

Tel.: 0755 200 001 / 0745 044 746

DTP: M. D.

Cap limpede și corectură: Vlad LUNGU

În cuibul redacțional: Semnatarii articolelor

Publicație lunară, asociată Clubului Dramaturgilor al Uniunii Scriitorilor.

Apare la sfârșit de lună. Abonamente la redacție.